

"وَلَا تَهْنُؤُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ"

هنگامه ی "جنگ و جهاد" یک فرصت استثنایی هست برای "مومن" تا در این اوقاتی که هر کس در عمرش شاید یکی دوبار بیشتر تجربه نکنه، قلبش رو متوجه "خدا" کنه...

"توجهی" که در اوج عجز و نیاز و دلشوره هست، تا آروم آروم با اون توجه و "توکل" آرامشی رو در قلبش حاضر ببینه که دوست نداشته باشه باب جهاد به همین زودی ها بسته بشه، و اگر بسته شد حتما خودش از یک باب دیگه مثل جهاد فرهنگی، اقتصادی، سیاسی و... برای خودش دوباره بازش می کنه، از بس که این حس و حال، حالش رو خوب و مصفا و آسمونی می کنه...

دقیقا همون "آنی" که دلتون نگران و آشوب میشه، همون موقع هنگامه ی تماشای خود و میزان ایمان خود هست، اگر کم بود و قدرت نداشت آرومتون کنه، یعنی اندازه ی "وجودتون" ایمان ندارید و باید بیشترش کنید، اول با علم و عقل، بعدش کم کم با "دل"...

که این روزها بهترین فرصت هست جهت همان بیشتر کردن ایمان، شاید برای همین فرمودن در "جنگ و جهاد" بابی از "بهشت" به روی مومنین گشوده میشه...

القصه، نگران نباشید که ما به حول و قوه الهی، "پیروز" خواهیم شد...